

De roofridder in het rietmoeras

Er was eens een roofridder in een groot rietmoeras. Hij wilde het moeras droogleggen om er een nieuw kasteel te bouwen. In het verleden waren er wel eens mensen in het moeras weggezakt en verdronken. Aan de andere kant bood het moeras ook werkgelegenheid aan de mensen uit het stadje Muda, dat aan de rand van het moeras lag. Ze gingen er jagen, vissen of een eindje wandelen, voor zover ze de weg kenden, of gewoon genieten in de rust van de natuur, het riet, de vogels en de bomen.

Toen de roofridder dus aan de vroede vaders van Muda liet weten dat hij het moeras wilde droogleggen, reageerden sommigen blij en opgelucht, maar anderen werden ongerust. De voorstanders beloofden de roofridder hun medewerking, maar de tegenstanders lieten weten zich te zullen verzetten. Er volgden jaren van spanningen en wederzijdse verdachtmakingen, ruzies en rechtszaken.

De roofridder bestelde alvast bouwvakkers, molenaars, houthakkers en grondwerkers om het gebied droog te leggen, kaal te kappen en vlak te maken, maar steeds als het op een besluit van de vroedschap aan kwam, werd de beslissing uitgesteld, uit angst voor de tegenstanders.

De roofridder werd ongeduldig en dreigde zijn 376 soldaten te sturen om de onwillige bestuurders en inwoners een lesje te leren. Hij zou de stad plunderen en in brand steken als ze niet snel zou meewerken. Tegelijkertijd ronselde hij werkkrachten om zijn plannen uit te voeren. De vroede vaders van Muda vergaderden de hele nacht door en bang geworden door het dreigement van de roofridder besloten ze maar akkoord te gaan.

Een boodschapper werd op weg gestuurd met een rol perkament waarop de boodschap stond. Maar toen hij het stadhuis verliet werd hij aangehouden door ongeruste burgers. Ze wilden weten wat er in de brief stond en toen hij niet wilde meewerken pakten ze hem de rol perkament af. De schoolmeester las de brief voor:

“Zeer geachte roofridder Rodolfus Leonardus van der Vis tot aan het Bos, wij de vroede vaders van Muda, kiezen er voor om u ter wille te zijn. U mag het rietmoeras droogleggen en een nieuw kasteel bouwen, hoewel wij niet weten hoe groot het precies wordt, hoewel wij niet weten hoeveel wij daar aan mee moeten betalen, hoewel wij niet weten hoe het er precies uit gaat zien, hoewel wij daarmee onze jacht- en visgronden verliezen en onze vrijheid van handelen, hoewel wij geen riet meer kunnen snijden en het landschap rond onze stad ingrijpend gewijzigd zal worden, want wij hebben geen keus.”

De bevolking van Muda hoorde deze tekst aan en werd steeds bozer. Iemand riep: “Weg met die verraders.” Een ander gooide een steen naar het stadhuis. Binnen de kortste keren belegerde een woedende volksmassa het gebouw. De vroede vaders vluchtten door de achterdeur. Het volk nam het stadhuis over en verscheurde het perkament.

Die nacht nog sloop een groep dappere inwoners door het moeras naar de burch van de roofridder en zwom de gracht over. Zonder dat de bewakers het merkten legden ze vaten met buskruit onder aan de torens. Met een daverende serie explosies stortte de burch in en bedolf heer Rolf en zijn 376 soldaten. De brokstukken zakten weg in het moeras en later groeide er onkruid over deze plek.

En de gevluchte vroede vaders? Die zochten een goed heenkomen in het dorp Hilversum in het Gooi en nooit van hun levensdagen durfden zij nog voet in Muda te zetten.

Guus Kroon